

Velikonoční dopis bratra patriarchy

„Když udělali všechno přesně tak, jak to bylo o něm v Písmu napsáno, sňali jej z kříže a položili do hrobu. Ale Bůh ho vzkřísil z mrtvých.“

Skutky apoštolů 13,29-30

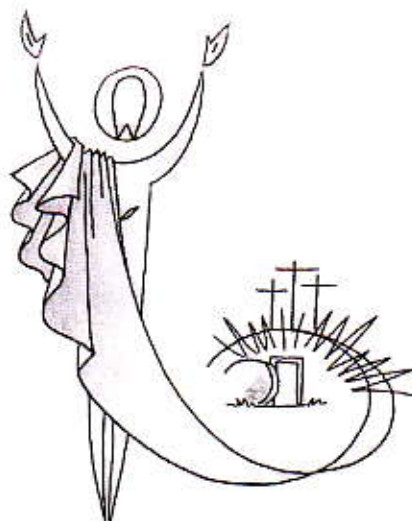
Sestry a bratři,

pozdravuji vás v čase velikonočních svátků, kdy nasloucháme evangeliu a slavíme v našich sborech při Liturgii Ježíšovo vzkříšení a vítězství nad hříchem a smrtí.

Svědectví o Ježíšově vzkříšení podávají čtyři evangelia - Matoušovo, Markovo, Lukášovo a Janovo. Ale též spis nazvaný Skutky apoštolů, obsahující velmi starobylá velikonoční vyprávění a kázání. O prázdném hrobě a setkání se Vzkříšeným svědčí Marie z Magdaly, apoštol Petr a Jan a další očití svědci. Svědkem Ježíšova vzkříšení je i apoštol Pavel. „Naposledy ze všech se jako nedochůdčeti ukázal i mně“ (1 K 15,8).

Byl to právě apoštol Pavel, který přinesl toto poselství do mnoha zemí a měst starověkého světa. Jedním z nich byla i Antiochie Pisidská v Malé Asii (Sk 13,14-52). V tomto městě vstoupil apoštol Pavel v sobotní den do synagogy – židovské modlitebny. Tehdy jako dnes se čtou při židovské bohoslužbě oddíly ze Zákona a Proroků. Po čtení z posvátných spisů následoval výklad. Představený synagogy se zeptal: „Kdo chce k přečteným oddílům promluvit? Kdo má slovo vysvětlení či povzbuzení?“ Přistoupil apoštol Pavel a začal promlouvat ke shromážděným. Jeho promluva byla velkým svěděním o Ježíšovi. Z Pavlova svědectví je patrné toto trojí. Za prvé Pavel upozorňuje, že Ježíš nebyl mnohými lidmi poznán jako Mesiáš. Za druhé odkazuje na Písmo. A za třetí přináší radostnou zvěst o Vzkříšeném.

Apoštol Pavel ve svém kázání v synagoze říká: „Obyvatelé Jeruzaléma a jejich vůdcové Spasitele nepoznali.“ Ježíše nepoznali mnozí jeho současníci a nepochopili jeho jedinečný význam. Ježíše nepoznávají a odmítají mnozí lidé i dnes. Proč lidé nepoznávají Ježíše jako toho, kdo je „cesta, pravda a život“? Je to i z toho důvodu, že naše svědectví není dostatečně zřetelné a přesvědčivé. Zde je pro nás velkým příkladem a autoritou apoštol Pavel. Poznal a v hloubce svého nitra prožil, že Kristus je živý, že vstoupil do jeho života, aby ho obrátil k dobru, že ho provází a je s ním (Ga 2,20). Pavel s vděčností vůči Bohu jako jeho služebník předával evangelium mnohým. I v naší církvi od počátku byla řada velkých svědků evangelia. Především takovým svědkem a novodobým hlasatelem evangelia byl dr. Karel Farský. On dokázal lidem, kteří po 1. světové

válce ztráceli víru a prožívali duchovní krizi, Ježíše znovu přiblížit a zpřítomnit v kázání a liturgii. Mnohé dokázal nadchnout a probudit v nich víru. Ale nebyl to jen Farský sám. Byli to mnozí další, kteří zakládali a budovali sbory naší církve.

Vidíme, že Pavel často odkazuje na Písmo. Apoštol v synagoze v Antiochii Pisidské připomíná, že vše, co se stalo s Ježíšem v Jeruzalémě, bylo již předem předpověděno ve Starém zákoně – v Zákoně (Tóře) a Prorocích. A dodejme také v Žalmech. Skutečně, když čteme například některé Žalmy, jako by v nich byl obsažen spravedlivý zápas a bolestný úděl Ježíšův, jeho utrpení, ale také i vzkříšení (Ž 16; Ž 22; Ž 69; Ž 70 a další). I pro nás platí, že Ježíše více poznáváme, když vstupujeme do pozoruhodného svědectví Bible. Písmo svaté je nám dáno proto, abychom v něm společně i sami pravidelně četli a poznávali tak více Ježíše.

Apoštol Pavel říká: „Přinášíme vám radostnou zprávu.“ Bůh splnil sliby dané v dávných dobách praotců, poslal Ježíše, který byl sice odmítnut a potupen, ale Bůh ho vzkřísil z mrtvých. Velikonoční slavení Kristova vzkříšení a vítězství je spojeno s otázkou, zda nám dnes život v církvi a s církví přináší skutečnou radost, hlubokou, pravou radost. Vždyť církev je a má být společenstvím, které je neseno a určováno navzdory všemu stálou velikonoční radostnou vírou z evangelia. Radost z Krista má být větší než všechny naše stesky a nářky. Apoštol Pavel napsal výstižně v jednom ze svých dopisů: „I když máme proč se rmoutit, přesto se radujeme“ (2 K 6,10). I my ve své církvi a v osobním životě máme mnoho důvodů ke smutku, k hořkým pocitům lítosti a zklamání, ale přesto radost má v našich myslích a srdcích převažovat. Má nést a určovat atmosféru v naší církvi, v našich náboženských obcích a v jednotlivých konkrétních společenstvích. Vždyť Boží láska nám darovaná v Ježíši Kristu je silnější než lidská nenávisť a podlost. Boží odpuštění je větší než naše selhání a hříchy. Boží pokoj je hlubší než naše obavy a strach z budoucnosti.

Sestry a bratři, přeji vám Kristovou blízkostí požehnaná shromáždění ve sborech, modlitebnách a všude tam, kde se setkáváte v jeho jménu. Ať při našich velikonočních shromážděních zakoušíme pokoj, radost a naději od toho, který pro nás zemřel a vstal z mrtvých. Ať tato radostná naděje z velikonočního evangelia prostupuje a utváří náš život v církvi a povzbuzuje nás se všemi křesťany k přesvědčivějšímu svědectví naší osobní i společné víry.

L. P. 2012

Tomáš Butta
patriarcha Církve československé husitské